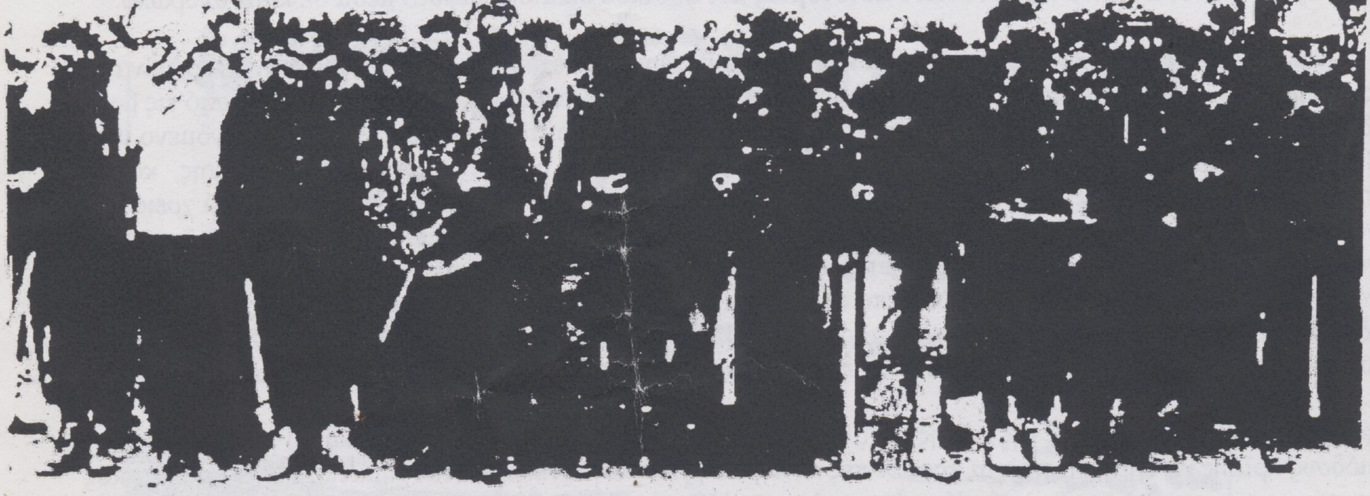
Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ.
Η ΣΙΩΠΗ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΟΠΛΙΖΕΙ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Το κράτος κατέχει την νομιμότητα της μονοπώλησης της βίας. Καταφέρνει να επιβάλλεται και να καταπιέζει διαιωνίζοντας την εκμετάλλευση και τις εξουσιαστικές σχέσεις μέσα στην κοινωνία

Πορεία: ΣΑΒΒΑΤΟ 28/3/08
Πλ. Ελευθερίας 11:00 πμ

Κρατική τρομοκρατία

Δέκα μέλη της κρατικής κατασταλτικής μηχανής τον Δεκέμβρη του 2005 ξυλοκοπούν δυο φοιτητές και αθωώνονται, υπό τα πλαίσια δικαίου του δήθεν αποκαλούμενου «συστήματος άξιων», το οποίο αποδεικνύει ξεκάθαρα πια ποίος είναι ο ρόλος του στην κοινωνία. Ένας μηχανισμός που έχει παρά μόνο τον ρόλο εξυπηρέτησης της κυρίαρχης τάξης. Έτσι για να φέρει σε πέρας το έργο του αυτό, χρειάζονται αποτελεσματικοί μέθοδοι. Μια απ' τις μεθόδους είναι να χρησιμοποιεί τους κατασταλτικούς μηχανισμούς για να παράγει τον φόβο στην κοινωνία, τον φόβο της σωματικής ακεραιότητας, τον φόβο του συνεχούς έλεγχου, της απόλυτης εξάρτησης από το κράτος χάνοντας κάθε φυσικό-κοινωνικό ένστικτο αυτονομίας και φυσικού δικαίου, έμφυτο μέσα σε κάθε άνθρωπο.

Ο κρατικός μηχανισμός όπου λειτουργεί βάση λειτουργημάτων όπου έχουν στόχο, να παράγουν ανθρώπινα απομονωμένα μυαλά, αδύνατα ως προς την δημιουργικότητα σκέψης και φυσικής έκφρασης. Μια από τις βασικές επιδιώξεις του κράτους και της εξουσίας είναι η διαμόρφωση γνώμης ώστε να δημιουργείται το φαινόμενο μιας επιβεβλημένης μαζικοποιημένης γνώμης όπου να μπορεί να δημιουργεί μέσω της συναινετικής άποψης, κάποιες λειτουργίες όπως αυτές των εκλογών και του σχηματισμού ομάδων εξουσίας. Για να επιτευχθεί αυτό χρειάζονται όργανα ακρίβειας, κυρίως πολιτισμικής φύσης. Το σχολείο είναι ένα μικρό-σύστημα άξιων, όπως και ένας απ΄ τους μεγάλους μηχανισμούς παραγωγής συναίνεσης, ενός προσχεδιασμένου πνευματικού μέλλοντος και κυρίως μιας προκαθορισμένης εργατικής δύναμης. Μετέπειτα για την διατήρηση της όλης παραγωγικότητας χρειάζονται κάποιες διαδικασίες. Έτσι εμφανίζονται οι μηχανισμοί όπως τα ΜΜΕ, ο Στράτος, η πατριαρχική οικογένεια, η εκκλησία και τα υπέρ-συντηρητικά στοιχεία της κοινωνίας όπου διαιωνίζουν το στοιχείο της κυρίαρχης μαζικοποιημένης γνώμης.

Παρόλα αυτά οι άνθρωποι εκ της φύσης τους έχουν έμφυτο το αίσθημα, του φυσικού δικαίου με αποτέλεσμα σε περιόδους κρίσης να δημιουργούνται προοπτικές αντίδρασης και κοινωνικού μετασχηματισμού. Ο επιβλητικός χαραχτήρας της κατασταλτικής μηχανής μέσα από τις πράξεις του φέρνει την οργή στον κόσμο. Το κοινωνικό σύνολο αντιδρά μπροστά στην χυδαιότητα της αδικίας και κινείται ως προς στην αναζήτηση μιας πιο ριζοσπαστικής οργανωμένης αντίδρασης, όπου η ίδια η κοινωνία μέσα από την συνειδητοποίηση των κοινωνικών καταστάσεων που την περιβάλλουν παίρνει μορφή δράσης. Τότε είναι που αρχίζει να παίρνει την ζωή στα χέρια της αναζητώντας ότι καλύτερο για την ίδια.

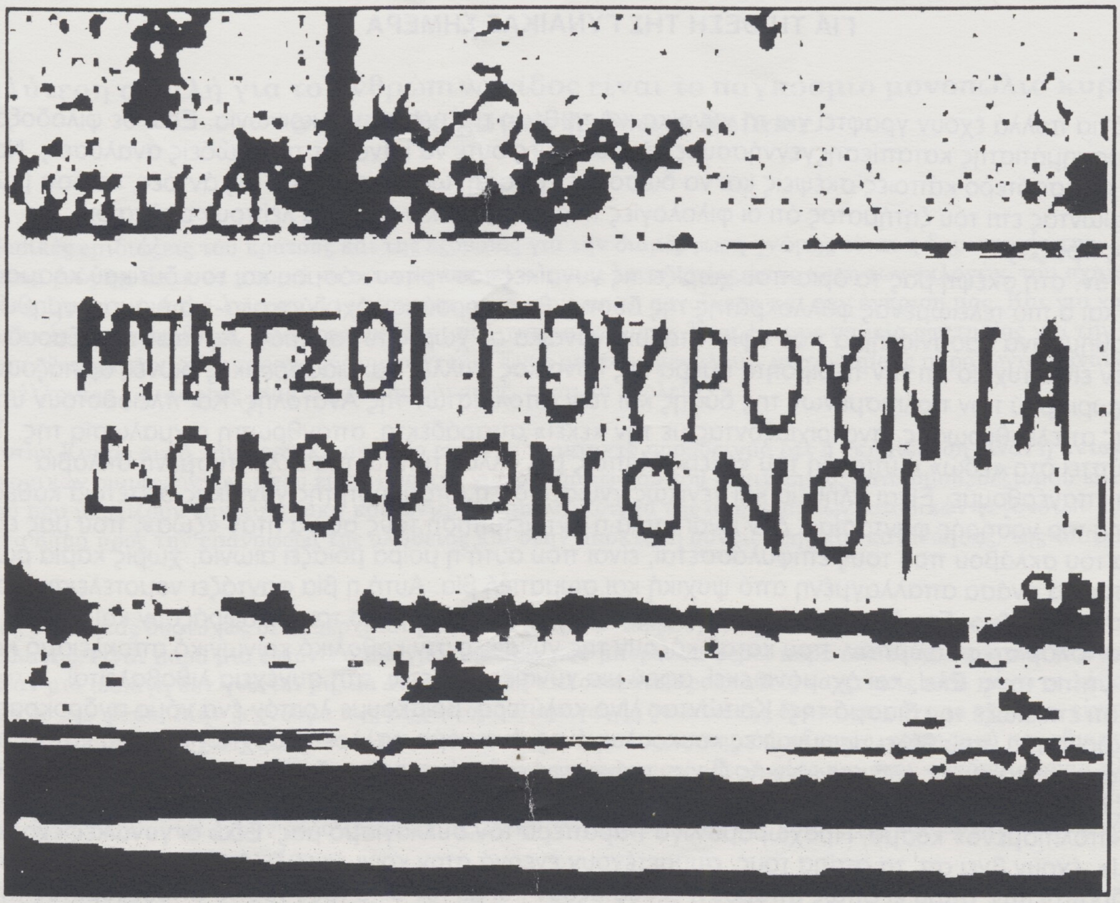
Ένα απολυταρχικό, συγκεντρωτικό και βαθύ κράτος έλεγχου, καταστολής, οικονομικής καταπίεσης και διαφθοράς. Μιας υπέρ δογματικής δημοκρατίας που εξαπολύει με νομιμότητα την όλη κατασταλτική δομή της. Η φριχτή αυτή κατασταλτική χυδαιότητα φρίκης δικαιώνεται και της παρέχεται η απόλυτη προστασία. Αποτελεί σημείο αφύπνισης του κοινωνικού συνόλου για κατανόηση του όλου αισχρού λειτουργήματος του κρατικού μηχανισμού, της διαφθοράς του και της αισχρής, εμετικής κοροϊδίας από αστυνόμους, πολιτικούς και δικαστές ως προς την κοινωνία.

Σήμερα μας δηλώνουν την απονομή της απόλυτης εξουσίας χωρίς όρια, όπως επίσης η πλήρεις εξουσιαστική αυτονομία στους μηχανισμούς της «τάξης ασφάλειας και δικαιοσύνης», αστυνόμων παρακρατικών, ρατσιστών-νεοναζί, χυδαίων δικαστών και η ανικανότητα του συστήματος αξιών. Μας επιβάλουν μέσα απ' την κοινωνική τους διαφθορά, τον αποπνικτικό έλεγχο, τους ξυλοδαρμούς, βασανισμούς, εξευτελισμούς, τον εγκλεισμό στα κάτεργα «προσαρμογής» ως παραδειγματισμό στην κοινωνία για την επιβολή του κοινωνικού φόβου.

Είναι τόσο πολύ χυδαία χοντροκομμένο το κόλπο τους, που δεν αφήνει περιθώρια συμβιβασμού. Ήρθε η ώρα να δράσουμε ως κοινωνία, ως μια δυναμική, όπου θα δημιουργήσει προοπτικές ενός ευρύτερου χώρου δράσης ως προς την κρατική κοροϊδία και τρομοκρατία, που διαιωνίζεται υποτιμώντας το πνεύμα της κοινωνίας που νιώθει, ντροπή, αγανάκτηση και οργή.

Η κοινωνία είναι η μόνη δυναμική που μπορεί να φέρει μια κοινωνική ανατάραξη, ενας πλήρης κοινωνικος μετασχηματισμό της όλης κοινωνικής σκέψης χωρίς τα αισχρά προσωπεία της εξουσίας που όλα μοιάζουν και είναι ίδια.

Η σιωπή είναι συνενοχή

ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ
ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΗΜΕΡΑ

Τα τελευταία χρόνια πολλά έχουν γραφτεί για τη γυναίκα και τη θέση της μέσα στην κοινωνία. Εδώ δε φιλοδοξούμε να πιο αγριας, απροσχημάτιστης καταπίεσηςγεννήσουμε νέες θεωρίες ούτε να κάνουμε πομπώδεις αναλύσεις. Να αποπειραθούμε περισσότερο κάποιες σκέψεις και να δώσουμε έμφαση, ως γυναίκες και ως άντρες, σε όσα βιώνουμε καθημερινά, εκτιμώντας επί του ζητήματος ότι οι φιλολογίες περισσεύουν και ωστόσο λείπουν ακόμα οι απελευθερωτικές πράξεις.
Σαφές είναι, λοιπόν, στη σκέψη μας το όριο που χωρίζει τις γυναίκες του τρίτου κόσμου και του δυτικού κόσμου. Ο καθένας, ακόμα και ο πιο τελειωμένος φαλλοκράτης της δύσης, θα μπορούσε –όχι δύσκολα- να διαμαρτυρηθεί και να καταγγείλει τα καθημερινά βασανιστήρια που υφίσταται μια γυναίκα σε χώρες τύπου Ιράν, Αφγανιστάν, Σαουδική Αραβία κ.λ.π. Δεν είναι τυχαίο ότι την περιβόητη ημέρα της Γυναίκας πολλές και διαφορετικές φωνές οργιάζουν υπέρ του σαφούς διαχωρισμού των πολιτισμένων της δύσης και των απολίτιστων της Ανατολής. Και πλειοδοτούν υπέρ της «εδώ» γυναικείας απελευθέρωσης, ανατριχιάζοντας με την «εκεί» απαράδεκτη, απάνθρωπη αιχμαλωσία της. Τί αλήθεια συγκαλύπτει στο «εδώ» η ύπαρξη του «εκεί»; Μήπως μια άλλου τύπου, πιο εκλεπτυσμένη σκλαβιά πολυτελείας; Θα επανέρθουμε. Είναι αλήθεια και γενικώς γνωστό ότι η υποτίμηση της γυναίκας σε τέτοια καθεστώτα αγγίζει τα όρια της πιο νοσηρής φαντασίας. Δεν είναι απλά η αντιμετώπιση τους σα να ήταν «ζώα», που μας εξοργίζει, δεν είναι η μοίρα του σκλάβου που τους επιφυλάσσεται, είναι που αυτή η μοίρα μοιάζει αιώνια, χωρίς καμιά ρωγμή ελευθερίας ή έστω μια ανάσα απαλλαγμένη από ψυχική και σωματική βία. Αυτή η βία φαντάζει νομοτελειακή, σαν επιβεβλημένη απο θείο νόμο. Στο Αφγανιστάν, για παράδειγμα, τον εν λόγο νόμο τον μεταφράζουν και τον ενσωματώνουν οι ισλαμιστές Ταλιμπάν, που καταδικάζουν της γυναίκες στον καθολικό κοινωνικό αποκλεισμό και τις κλειδώνουν στα σπίτια τους. Εκεί, και όχι μόνο εκεί, αφού μια γυναίκα βιάζεται, στη συνέχεια λιθοβολείται κατηγορούμενη ότι επεδίωξε τον βιασμό της! Κοιτώντας λίγο καλύτερα, βρίσκουμε λοιπόν ένα νόμο ανδροκρατικό, στη χειρότερη εκδοχή του, που θέλει τις γυναίκες κουκουλωμένες, ένα νόμο φαλλοκυριαρχικό, σκληρά κατασταλτικό που κινεί τα νήματα κάθε πτυχής της κοινωνικής ζωής, πνίγοντας ενδεχόμενες αντιδράσεις πριν την γέννηση τους. Εκεί οι γυναίκες, αυτόπτης μάρτυρες και αντικείμενα της.
Κι «εδώ»; Στον «πολιτισμένο» κόσμο; Προχωράμε λίγο παραπέρα τον συλλογισμό μας. Εδώ οι γυναίκες έχουν «απελευθερωθεί», έχουν βγει απ' τα σπίτια τους, συμμετέχουν ενεργά στην κοινωνική ζωή. Δουλεύουν, πολιτεύονται, εξουσιάζουν ανδροπρεπώς όπου κι όπως μπορούν, εξουσιάζουν και με τον δικό τους τρόπο αποδεχόμενες τη φύση της επιβολής, θέλγουν. Τα πράγματα έχουν αλλάξει. Καμουφλαρισμένα σε νέα συσκευασία πλασάρονται έντεχνα. Και μητέρα και καριέρα, και θηλυκό και νοικοκυρά. Ένα κυνηγητό πίσω από ρόλους που πρέπει να τους προλάβει όλους για να γίνει αποδεχτεί, για να αποκτήσει κύρος. Και η καινοτομία έρχεται μαζί με τη συγκατάθεση της. Παλιότερα, στις δυτικές κοινωνίες, ναι μεν η γυναίκα ήταν πιο περιορισμένη και κοινωνικά αποκλεισμένη, όμως δυσφορούσε. Είχε επίγνωση της κοινωνικής της θέσης και αγανακτούσε σιωπηλά. Έβραζε σα να λέμε. Και κάποια στιγμή ξεχείλισε, μίλησε για τον εαυτό της και βγήκε στο δρόμο. Από τις αρχές του ΄70, μαζί με τα άλλα κοινωνικά κινήματα που ξέσπασαν, ήρθε στο προσκήνιο της ιστορίας αυτή η ύπαρξη που είχε «ταφεί» για αιώνες. Αν και τα ζητήματα που τέθηκαν απ' αυτά τα κινήματα υπήρξαν καίρια, ωστόσο οι αδυναμίες τους και η ήττα κάθε γενικότερης αντιθεσμικής προοπτικής, στο δρόμο και τις συνειδήσεις, οδήγησαν στην τελική αφομοίωσή τους απο τον πολλά υποσχόμενο καπιταλιστικό παράδεισο, που επιμελήθηκε καθολικά της μορφής και του περιεχομένου της γυναίκας. Τη «μανατζάρισε», τη διατίμησε και την έβγαλε στην αγορά με τη θέληση της. Τώρα ότι κάνει το «επιθυμεί», το θέλει και το κάνει, συναινώντας στην υποτίμηση της. Τώρα ερωτοτροπεί με την εικόνα της. Περιφέρεται σα σεξουαλικό αντικείμενο, αυτάρεσκη, ναρκισσευόμενη και έτσι κερδίζει το χώρο της. Έμαθε ότι για να πετύχει χρειάζεται να συμμορφωθεί με τα κυρίαρχα πρότυπα. Και τα κυρίαρχα πρότυπα για άνδρες και για γυναίκες είναι γένος αρσενικού. Εσωτερίκευσε τις προσταγές του καπιταλισμού, γιατί και «το μισό του ουρανού» μπορεί να παράγει και μάλιστα τα μέγιστα, και τις εμπλούτισε. Η σεξουαλικοποίησή της, η πορνογραφικοποίησή της, κυριαρχεί στις δυτικές κοινωνίες, την καθιστά πρώτη στη λίστα των πιο προσοδοφόρων εμπορευμάτων.
Δίπλα «σ' αυτήν» τη γυναικεία απελευθέρωση, μια υπαρκτή ακόμα παλαιού τύπου υποδούλωση. Οι γυναίκες μετανάστριες, ταυτότητα της διπλής, τριπλής και όσο πάει υποτίμησης. Ως μετανάστριες αποδέκτριες ταπεινώσεων και ρατσιστικών συμπεριφορών απο ντόπιους και πάντα πρόθυμους ένστολους, ως παραγωγική δύναμη, φτηνή και εξαναγκασμένη, λεία της πιο άγριας σεξουαλικής αντικειμενοποίησης, θύματα βιασμών και ανελέητων ξυλοδαρμών καθώς οι κάθε είδους μαστροποί περισσεύουν.
Γι' αυτήν την ηθική του έχει να καυχιέται ο «πολιτισμένος» κόσμος, ηθική που οι κανόνες της σε κάθε περίπτωση θυμίζουν δουλεμπόριο. Ηθική το ίδιο σαρκοβόρα με αυτή που «σαβανώνει» τις γυναίκες στο όνομα της υποταγής. Αυτή η ηθική τις «γδύνει», τις «δέρνει», τις «κουρδίζει», ανάλογα με την περίσταση και πάντα στο όνομα του κέρδους, αφού η υποταγή έχει προηγηθεί. Η καταπίεση έχει πολλές αποχρώσεις, όπου όμως και όπως κι αν επιβάλλεται οι αποχρώσεις ξεθωριάζουν και αυτό που μένει είναι η ανελευθερία.

«Η μεγαλύτερη απειλή για το ανθρώπινο είδος είναι το παγκόσμιο μονοπώλιο κυριαρχίας στα μυαλά των ανθρώπων» Reimer.

Μια από τις βασικές επιδιώξεις του κράτους και της εξουσίας για την διαμόρφωση γνώμης είναι η δημιουργία της μαζικοποιημένης γνώμης, ώστε να μπορεί να πραγματοποιεί κάποιες λειτουργίες όπως αυτή των εκλογών, του σχηματισμού ομάδων εξουσίας. Όμως μια καλή λειτουργία επέρχεται παρά μόνο με τη συναίνεση και την έγκριση μας. Και για να επιτευχθεί αυτό χρειάζονται όργανα ακρίβειας, ιδιαίτερα αν είναι πολιτισμικής φύσης. Έτσι έχουμε σημεία αφετηρίας για την επίτευξη του στόχου, που είναι μηχανισμοί παραγωγής συναίνεσης. Ένας απ' τους μεγάλους μηχανισμούς παραγωγής συναίνεσης, πνευματικού μέλλοντος και κυρίως μιας εργατικής δύναμης, είναι το σχολείο.

Το τι γίνεται στην Κύπρο αυτή την χρονική περίοδο είναι το τρανταχτό παράδειγμα ότι η εκπαίδευση είναι η αντανάκλαση πολιτικοοικονομικών συμφερόντων, όπου είναι υπαίτια για την διαιώνιση του εθνικισμού, ρατσισμού, σεξισμού και συντηρητισμού που μαστίζουν την κυπριακή κοινωνία. Η σημαντικότητα της αλήθειας των ιστορικών γεγονότων του 1963 – 1974, είναι ένα βήμα προς την επαναφορά της αλήθειας και στην απόκτηση συνείδησης και κατανόησης, της τοπικής μας ταυτότητας.

Η αλλαγή μιας κοινωνίας δυστυχώς δεν επέρχεται μέσα από μικρό-μεταρρυθμίσεις είναι ακόμη μια ψευδαίσθηση της κοινωνικής αλλαγής, είναι παρά μια εικονική πραγματικότητα που μπορεί να φέρει παρά ένα ελάχιστο ή και μηδαμινό αποτέλεσμα. Εάν μια αλλαγή δεν γίνεται ριζικά από την βάση απλούστατα προσπαθείς να χτίσεις κάτι πάνω σε λάθος βάσεις, την αλήθεια πάνω στο ψέμα. Μην ξεχνούμε πως μηχανισμοί παραγωγής συναίνεσης δεν είναι μόνο το σχολείο, είναι τα ΜΜΕ, η εκκλησία, ο στρατός, η πατριαρχική οικογένεια και όλα τα στοιχεία συντηρητισμού, σεξισμού, ρατσισμού και εθνικισμού της κοινωνίας. Μηχανισμοί που είναι υπεύθυνοι για την μεταφορά της άρχουσας ιδεολογίας και στην αναδημιουργία πλήρες προσαρμοσμένων ατόμων για την σωστή λειτουργία του κρατικού μηχανισμού και την συντήρηση της παγκόσμιας επιχείρησης εκμετάλλευσης. Έτσι όλοι αυτοί έχουν ρόλο λειτουργίας, ως πυρήνες μετάδοσης της κυρίαρχης ιδεολογίας και ως μονάδες παραγωγής ελεγχόμενες από την επιχείρηση.

Το αποτέλεσμα της βιομηχανικής επανάστασης, όπου κατά το 19 και 20 αιώνα, είναι να εφαρμοστεί η τάση γενικής υποχρεωτικής εκπαίδευσης με σκοπό την προετοιμασία των πολιτών και των εργατών για το σύγχρονο βιομηχανικό κράτος. Όπου στις δυτικές κοινωνίες η μετάβαση από μοναρχικό σε δημοκρατικό καθεστώς ανέπτυξε την στενή σχέση ανάμεσα στην πολιτική διαδικασία και την μαζική εκπαίδευση.

Έχοντας έτσι την ιστορική μετεξέλιξη της εκπαίδευσης, ως το τρανταχτό παράδειγμα του ρόλου της στο σύγχρονο καπιταλιστικό σύστημα. Με μόνο στόχο, τον επαγγελματικό προσανατολισμό της κοινωνικής τάξης της παιδείας, δημιουργώντας άτομα άνευ μελλοντικής προσωπικής δημιουργικότητας.

Πρέπει να φτάσουμε στο σημείο αναθεώρησης της βάσης της όλης κοινωνίας την οποία ζούμε, στο να δημιουργηθούν κοινωνικές σχέσεις που θα φέρουν αποτελέσματα. Για μια καλύτερη κοινωνία, χωρίς την εξουσία η οποία έχει στόχο στο να εδραιώνει συνεχώς την διαίρεση των ανθρώπων σε κοινωνικές τάξεις και να τους γκετοποιεί σε ομάδες απομόνωσης.

Έτσι ας έχουμε στόχο μας στο να βάλουμε μπροστά την κοινωνία, ας ξηλώσουμε το έθνος, τα σύνορα και τους στρατούς και όλοι μαζί, κύπριοι του βορρά και του νότου να χτίσουμε μια κοινωνία με ανθρώπινες σχέσεις προς την αυτονομία, δημιουργώντας μια κοινωνία όπου τα παιδιά μας, να μην είναι τα θύματα της άρχουσας ιδεολογίας, αισχρής και ψεύτικης, που μας θέλει υποταγμένους και πνευματικά αδύνατους.

Τείχη μας έβαλαν χιλιάδες φανερά κι αόρατα, κι όλο χώρια μας κρατάνε
ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
Αντίσταση σε όσους τείχη υψώνουν μέσα και μπροστά της κοινωνίας

Ας Αντισταθούμε Στην Κυριαρχία Τους, Ας Πάρουμε Την Ζωή Στα Χέρια Μας!

Κεφάλαιο και κράτος βρίσκονται σε συνεχή αντιπαράθεση και πόλεμο με όσους αντιστέκονται στην κυριαρχία και τα συμφέροντα τους. Προσπαθούν, χρησιμοποιώντας όλα τα δυνατά μέσα, να καταστείλουν και να τσακίσουν κάθε φωνή αμφισβήτησης που υψώνεται εναντίον τους. Επιδιώκουν να φτιάξουν μια κοινωνία αδύναμη να αποφασίσει για την ίδια και να εξαρτάται απόλυτα από τους καταπιεστές της. Προσπαθούν να δημιουργήσουν ανθρώπους οι οποίοι ακολουθούν μαζικές κουλτούρες, ιδεολογίες, αντιλήψεις κτλ. Δημιουργούν κάθε λογής εξαρτήσεις ούτως ώστε να διατηρούν τους ανθρώπους πνευματικά υποταγμένους. Η τηλεόραση, το ποδόσφαιρο, τα reality show, τα τεράστια εμπορικά κέντρα, όλα αυτά αποτελούν ιδανικά μέσα τα οποία αποκοιμίζουν τους ανθρώπους και τους δίνουν την ψευδαίσθηση της καλοπέρασης μέσα σ' αυτό το άθλιο σύστημα.

Ένα άλλο σημαντικό μέσο το οποίο κράτος και αφεντικά χρησιμοποιούν για να ελέγχουν τις κοινωνικές αντιδράσεις είναι η προώθηση ναρκωτικών μέσα σε κοινωνικούς χώρους, καταλήψεις, εναλλακτικά στέκια κτλ. Στους χώρους δηλαδή όπου υπάρχουν άνθρωποι που πιθανόν να αναζητούν ένα άλλο μοντέλο κοινωνίας και όχι αυτό που επιβάλλουν αυτοί. Πλασάροντας παράνομες ουσίες, καταφέρνουν να κατασκευάσουν αφορμές ούτως ώστε να ταλαιπωρήσουν νομικά, σωματικά και ψυχολογικά άτομα, να τα ρίξουν στη φυλακή και γενικότερα να καταστείλουν αυτούς τους χώρους. Περεταίρω με αυτόν τον τρόπο περιθωριοποιούν και στιγματίζουν άτομα , κοινωνικούς κύκλους και ιδεολογίες ως εγκληματικές, επικίνδυνες, ακραίες, περιθωριακές κοκ. Ο ρόλος της αστυνομίας ως προστάτη της κοινωνίας καταξιώνεται και επιβεβαιώνεται αφού ο κόσμος βλέποντας αυτά τα γεγονότα θεωρεί την παρουσία της αναγκαία. Τα ναρκωτικά αποτελούν, μια αφορμή, μια δικαιολογία για την αστυνομία και το κράτος.

Το δεύτερο πράγμα που επιδιώκεται με την προώθηση ναρκωτικών είναι η καλλιέργεια μιας κουλτούρας αδιαφορίας. Τα ναρκωτικά αποτελούν άλλη μια απατηλή διέξοδο από την ρουτίνα και τα προβλήματα της καθημερινότητας. Πλέον δεν αποτελούν ούτε κάτι επαναστατικό ούτε κάτι εναλλακτικό/ανατρεπτικό. Δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια βιτρίνα η οποία καμία διαφορά δεν έχει με την mainstream κουλτούρα (clubbing, pop και εμπορική μουσική, high class καφετερίες κλπ). Αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της κουλτούρας που προωθεί το σύστημα αφού ωθεί τους νέους στο να μην ασχολούνται με τίποτε άλλο παρά πώς να βρουν το «πράμα» τους, τους ωθεί να ξεχνούν τα πραγματικά τους προβλήματα και τους καθιστά αδύναμους να αποφασίσουν για την ίδια τους τη ζωή και επομένως να αποτελέσουν απειλή για το κατεστημένο. Πολλές φορές κάποιοι βρίσκουν ένα νέο νόημα στη ζωή τους μέσο των ναρκωτικών που είναι όμως ψεύτικο και εύθραυστο. Το ίδιο ψεύτικο όπως το shopping therapy και το ίδιο εύθραυστο όπως το αμερικανικό όνειρο.

Παράλληλα, είναι οι κάθε λογής υποκριτές παπάδες, αρχιεπίσκοποι και επίσκοποι που προπαγανδίζουν πως είναι τα ναρκωτικά που ευθύνονται για την παρακμή της κοινωνίας χωρίς βέβαια να αναφέρουν πως είναι το ίδιο το κράτος και η αστυνομία (ΥΚΑΝ) που τα προωθούν. Με αυτόν τον τρόπο αφαιρούν κάθε ευθύνη από το σύστημα και την τοποθετούν πάνω στην ίδια τη νεολαία η οποία το μόνο που βλέπει από τους «πνευματικούς της ηγέτες» είναι να στηρίζουν αυτόν τον άθλιο κόσμο που όλο αδιέξοδα έχει να της προσφέρει.

Τέλος, μια πραγματικά ελεύθερη κοινωνία δεν θα απαγορεύει σε κανένα να ορίσει τη δική του ζωή άλλα ταυτόχρονα είναι αδύνατο να κτιστεί πάνω σε βάσεις οι οποίες προέρχονται από το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα. Η κατανάλωση ναρκωτικών ουδεμία σχέση έχει με επαναστατική πράξη αλλά αντιθέτως στηρίζει οικονομικά και πολιτικά το παρακράτος, το κράτος, τους μπάτσους και τα αφεντικά. Επειδή τα τριππάκια τα σαββατοκύριακα δεν μπορούν ούτε την επανάσταση να φέρουν, ούτε να φτιάξουν ένα πιο δίκαιο κόσμο. Αυτά που μπορούν πραγματικά να αμφισβητήσουν και εν τέλει να αντικαταστήσουν αυτό το σύστημα, είναι οι αδιαμεσολάβητες σχέσεις τον ανθρώπων, έξω από κάθε τι θεαματικό και ψεύτικο. Μόνο όταν συλλογικά μπορέσουμε να πάρουμε την ζωή στα χέρια μας θα καταφέρουμε να δημιουργήσουμε ένα κόσμο ελεύθερο όπου μόνο οι ίδιοι θα εξουσιάζουμε τους εαυτούς μας, όπου οι κοινωνία θα πάψει να χωρίζεται σε καταπιεστές και καταπιεσμένους.

Επαναστατικό δεν είναι οτιδήποτε παράνομο αλλά ότι μπορεί να βάλει μπουρλότο στις ρίζες αυτού του σάπιου κόσμου.

<u>Τοπικά γεγονότα διαφθοράς και κρατικής τρομοκρατίας:</u>

-είναι φασίστες, ρατσιστές που χωρίς κανένα κοινωνικό αίσθημα ξυλοφορτώνουν βασανίζουν, κακοποιούν, πυροβολούν με την απλή δικαιολογία της τυχαίας εκπυρσοκροτήσεις ή του εξοστρακισμού της σφαίρας και έτσι δολοφονούν Χλώρακα 1993

-δολοφονία μοτοσικλετιστή στο Λιοπέτρι από την ομάδα Ζ 2001

-Συναρμολόγηση πολυτελών αυτοκίνητων 2002

-Δολοφονία Τρύφωνος Τρυφώνου 2002

-εξευτελίζουν, τρομοκρατούν, εκφοβίζουν μετανάστες ώστε να αποτρέπεται η συμμετοχή τους σε διαδηλώσεις 2003

-κύκλωμα παράνομων αδειών εισόδου 2003

-τζόγος και σωματεμπόριο γυναικών 2003

-πυροβολισμός δυο ανήλικων στη Λεμεσό 2003

-τσέπωμα εισπράξεων από εντάλματα 2004

-πυροβολισμός του Αντρέα Χρυστοδούλου στην ωμοπλάτη 2004

-άγριος ξυλοδαρμός δυο φοιτητών 2005

-διακίνηση και πώληση ουσιών 2006

-καταστέλλουν βιαία κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις όπως αντιπολεμικές, παρενοχλούν, λασπολόγου, φακελώνουν και στήνουν υποθέσεις, καταστέλλουν οτιδήποτε ριζοσπαστικό, όπως τον αντιεξουσιαστικό-αναρχικό χώρο, υπόθεση Άρη Μακριδή και τον άγριο ξυλοδαρμό του και άλλων 2006

- ξυλοδαρμός τουρκοκύπριων και τραμπουκισμοί στα αυτοκίνητα τους μπροστά στο τμήμα Λυκαβητού από εθνικιστές νεοναζί και η συνειδητή μη παρέμβαση της αστυνομίας. 2009

-υπόθεση Κίτα 2009

-ρατσιστική επιχείρηση σκούπα 2009

-ξυλοδαρμός του δεκαοκτάχρονου Henry Taylor από την ομάδα Ζ 2009

-η αγρία μορφής καταστολής στα γήπεδα με τους τραμπούκους της ΜΜΑΔ

-αθώωση των δέκα φασιστοειδών, παρακρατικών μπάτσων 2009

Δολοφονίες, βασανισμοί σε κρατητήρια, σε φύλακες, σε έλεγχους στους δρόμους, σε διαδηλώσεις στα γήπεδα, σε κοινωνικές παρεμβάσεις κοκ.
Έρευνες σε σπίτια και κοινωνικούς χώρους, παρενόχληση, παρακολούθηση, εξευτελισμοί...

<u>Η λίστα δεν τελειώνει</u>

Η κρατική βαρβαρότητα συνεχίζεται
Το ίδιο και ο αγώνας για ελευθερία

Με κυβερνούν σημαίνει με επιτηρούν, με εποπτεύουν, με χαφιεδίζουν,
με νομοθετούν, με ρυθμίζουν, με περιχαρακώνουν, με διαπαιδαγωγούν,
μου κάνουν κήρυγμα, με ελέγχουν, με διοικούν άνθρωποι που δεν έχουν
ούτε το δικαίωμα, ούτε την γνώση, ούτε την αρετή για αυτό.
Με κυβερνούν σημαίνει ότι σε κάθε επιχείρηση, σε κάθε κίνηση,
με σημειώνουν, με καταγράφουν, με απογράφουν, με καταπονούν,
με σταμπάρουν, με αποτιμούν, με μετρούν, με υπολογίζουν, με πατεντάρουν,
με εγκρίνουν, με εξουσιοδοτούν, με επιπλήττουν, με συλλαμβάνουν.
Σημαίνει ότι υπό το πρόσχημα του γενικού συμφέροντος, με φορολογούν,
με εξαγοράζουν, με κρατούν όμηρο, με εκμεταλλεύονται, με μονοπωλούν,
με εκβιάζουν, με συνθλίβουν, με εξαπατούν, με κλέβουν και ύστερα,
με την παραμικρή αντίσταση, με την παραμικρή διαμαρτυρία,
με καταδιώκουν , με προπηλακίζουν, με ταλανίζουν, με κυνηγούν,
με τρομοκρατούν, με αφοπλίζουν, με φυλακίζουν, με πυροβολούν,
με δικάζουν, με καταδικάζουν, με απελάνουν, με ξυλοκοπούν, με πουλούν,
με εξευτελίζουν, με γελοιοποιούν, με προσβάλουν, με ατιμάζουν.
Αυτή είναι η κυβέρνηση, αυτή είναι η δικαιοσύνη της, αυτή είναι η
ηθική της.

Πιέρ Ζοζέφ Προυντόν

Αλληλεγγύη στους δυο συντρόφους που διώκονται απ' το κυπριακό κράτος σε εκδήλωση συμπαράστασης στην εξέγερση του Δεκέμβρη με ψεύτικες κατηγορίες περί πρόκλησης σοβαρής σωματικής βλάβης.

Άμεση απελευθέρωση των δυο κυπρίων φοιτητών που κρατούνε με τον τρομονόμο και όλων των αιχμαλώτων του Δεκέμβρη στην Ελλάδα

Αλληλεγγύη στους καταληψίες, φοιτητές και συλληφθέντες στην Βαρκελώνη.

Αλληλεγγύη σε όλους τους καταπιεσμένους.

Η δυναμική της κοινωνίας είναι η μόνη εξουσία
Που μπορεί να αναποδογυρίσει την ίδια της την ύπαρξη.

Αυτόνομη Δράση Αντιεξουσιαστών
www.adakiprus.blogspot.com/ adakiprus@hotmail.com
Συνέλευση της ΑΔΑ: κάθε πρώτη Κυριακή του μήνα η ώρα 17:00 στην εναλλακτική βιβλιοθήκη Αγράμματα